

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνεννινταῖξιν,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἄς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τ ὠ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ ῆ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ αὶ ' σ τ ὸ χ ῆ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατρεῖς μηνὸς Γεννάριον,
τὸ Τριῶδι ἀριθάρει.

Ποῦντος πεντακόσα καὶ τριανταῖξιν,
κι' ἄλλος 'στὸ Παλάτι μπάλος θὰ μᾶς φέξῃ.

Χορὸς γκαμήλας Ἑθνικῆς, τὰ μάλιστα χορευτικῆς.

Ἦλθε μὲς 'στὸ καρναβάλι
κι' ἡ γκαμήλα ἡ μεγάλη,
ὅπου λέγεται Βουλῇ,
καὶ μὲ μπάλαις ἀπὸ χιόνια
καὶ μπαγιατικά λεμόνια
τὴν ἔκτυπούσανε πολλοί.

Κι' ὁ μεγάλος γκαμηλιάρης
τῆς Σουσοῦς τῆς σοδαρῆς,
ὁ 'ψηλὸς ὁ Θεοδωρῆς,
ὅλος γλύκα κι' ὅλος χάρις
τέτοια τραγουδεῖ παρέκει
μ' ἓνα θεοτουμπελέκι.

«Χόρευε, γκαμήλα μου, σήκω τὸ κεφάλι,
ἦλθες σὰν θεότρελλη μὲς 'στὸ καρναβάλι,
γιὰ ν' ἀνοίξῃ σὰν καὶ πρὶν τὸ κλεισμένο κέφι
καθενὸς χωρατατζῆ, καθενὸς κενέφῃ.

«Τῆς τρελλῆς Ἀποκρηῆς ἔφθασαν καιροὶ
κι' ὁ λεβέντης Βασιληᾶς μοῦπε — Θεοδωρῆ,

σὺ ν' ἀνοίξῃς τὸν χορὸ τῆς Σουσοῦς Γκαμήλας,
τὸν χορὸ τῆς ἀπλυσίᾶς καὶ τῆς βαρβατίλας.

»Μόνος ἤθελε νάλθῃ ἔτσι γιὰ καλὸ,
μόνος ἤθελε νάλθῃ καὶ νὰ σέ χορέψῃ,
μὰ τοῦ 'κούρασε πολὺ σῶμα καὶ μῆλὸ
ὁ χορὸς τοῦ Παλατιοῦ, ποῦ μᾶς εἶχε ρέψει.

»Ἄκου γύρω χάχανα, κύτταξε κορόνια,
ἔρχεται μὲ πλούτη χρόνος εὐτυχῆς,
ἦλθες, γκαμηλιτσα μου, μόλις τᾶσπρα χιόνια
ἐγινῆκαν λάσπη καὶ πηλὸς παχύς.

»Ἐσκασαν γιὰ τὸν σταυρὸ σταυρωτῆδες τόσοι
κι' ἓνα κι' ἄλλο κόμμα των φόβο καὶ σακάτικο...
ὁ λεβέντης Βασιληᾶς μοῦ τὸν ἔχει δώσει
γιὰ νὰ κόψω 'στὰ παιδιὰ τακτικὸ μνηγάτικο.

»Τ' ἄπλυτα ποδάρια σου μὲς 'στὴ λάσπη νίψε,
τὸ τσερβέλο καθενὸς πιάστο καὶ πάτικωστο,
κάτω τὸ κεφάλι σου σὰν σοῦ λέγω σκύψε,
τὸ κεφάλι σου 'ψηλὰ σὰν σοῦ λέγω σήκωστο.

»Τί κουρέλια κρέμονται, τί σταυροὶ μεγάλοι,
κύτταξε καὶ τὸν Σκουζέ μὲ τὰ μπαρμπετόνια,

τοῦδ' ὡσαν παράσημα Γερμανοὶ καὶ Γάλλοι,
'πῆρε κι' ἕναν ἀέτο νὰ τὸν παίζῃ χρόνια.

»Μὲ κλωστή τὸν ἔδεσε γιὰ νὰ τὸν πετάξῃ
καὶ τοῦ λείει γελαστός ὁποιος τὸν κυττάξῃ :
—βρε χαρά 'στον τὸν αὐτὸ
τὸν κοκκινοφτερωτό.—

»Χόρεψε, κυρὰ Σουσοῦ, χόρεψε μαριόλα,
κάθε πίκρα ξέχασε, κάθε βάσανό σου...
κύρ 'Αλέκο, κύρ Σκουζέ, τὴν καλοῦμπ' ἀμόλα
γιὰ νὰ πάῃ πρὸ 'ψηλὰ τὸ πετούμενό σου.

»'Αετός κι' ἐγὼ μεγάλος, ἀετός καὶ σύ,
ἀετῶν χωρὶς φτερούγαις συντροφιά χρυσή.
Χέρι χέρι, κύρ Σκουζέ, τρέξε νὰ πιαστοῦμε
καὶ τὴν γῆ νὰ βλέπουμε σὰν μικρὴ βελόνα...
βάστα νὰ μὴν πέσωμε καὶ κομματιαστοῦμε
σὰν τοῦ μύθου τοῦ γνωστοῦ τὴν φτωχὴ χελώνα.

»Χόρεψε, γκαμήλα μου, χόρεψε φαγάνα,
τὸ Ταμεῖο ψάρεψε... ὦχ! κυρὰ νταρντάνα.
Φάε τὸν περιόδρομο, γλεῖψε κάθε κόκκαλο,
μὴν ἀφήσης ψίχουλο, μὴν ἀφήσης φρόκαλο.

»Κι' ἂν μὲ τοῦτο τὸ φαγὶ δὲν καλοχορτάσης
κι' ὁ σταυρός μου ἂς γενῇ βρώσις Κορδονάτων,
κι' ἂν καὶ τοῦτος δὲν ἀρκῇ καὶ ξαναπεινάσης
τοῦ Σκουζέ τὸν ἀετὸ μάθηστον καὶ φάτον.

»Βλέπε μὲ τὸ στόμα σου κι' ὄχι μὲ τὸ μάτι...
τί χοροὶ ποῦ γέγονται, τί συχνὰ ζιαφέτια,
κι' ἄλλος μπάλος θὰ γενῇ μέσα 'στὸ Παλάτι
μήπως τοῦ συμβιβασμοῦ ξεχασθοῦν σεκέτια.

»Τὸ Κορδόνι τὸ μακρὸ σὰν γαϊτάνι πλέκεται
καὶ καθένas μασκαρᾶς σὰν τὸν χάχα στέκεται...
κύττα τὸν ἀφέντη σου μὲ τὸ στόμα χάσκα,
ποῦ θερμοῦ Παλατιανοῦ τὸν σκεπάζει μάσκα.

»Χόρεψε, γκαμήλα μου, κι' ὅλο σάλτους δίνε,
ὅμως καὶ 'στους Πρίγκηπας δῶσε συνδρομή...
τέτοιος Μεγαλόσταυρος χωρατὰ δὲν εἶναι,
τέτοιος Μεγαλόσταυρος θέλει πληρωμή.

»Ρίξε το, γκαμήλα μου, 'στὸ κουβαρνταλῆκι,
γαλαντόμα νὰ φανῇς κι' ὄχι κασιδιάρη...
πρέπει νάχουν σὰν παιδιὰ 'λίγο χαρτζήλικι,
ὁ μπαμπὰς των δὲν 'μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ δριάρη.

»Δὲν 'γεννήθη Βασιλεὺς πλούσιος σὰν κι' ἄλλους
κι' ὅσοι πλούσιο τὸν λέν θέλουν σκύλου φύλα,
ἔχει κι' ἔξοδα πολλὰ, κάθε τόσο μπάλους,
καὶ τί πέρνει τάχ' αὐτὸς γιὰ νὰ δίνῃ κι' ὅλα;
μόλις εἴμπορεῖ καὶ ζῇ μὲ τὴν πληρωμὴ του,
τεῖναι, βρε, ὁ κάβουρας, τεῖναι τὸ ζουμί του;

«Χόρεψε, γκαμήλα μου, γιὰ νὰ μᾶς γλεντίσῃ,
'στὰ γερά καπούλια σου σήκωσε κι' ἐμένα
νὰ ρεμβάζω σὰν Μουφτῆς καὶ πιστὸς Δερβίσης
σὲ γκαμήλας ἱερᾶς πισινὰ γοαρμένα.»

**Καὶ 'στὴν Ἀθήνα χιόνια,
ποῦχαν νὰ πέδουν χρόνια.**

Ἐκύτταζε κι' ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τὸ παραθύρι
τὸ χιόνι, τὸ τρελλόχινο, ποῦ κάνει πανηγύρι,
κι' εἶπεν· «ἂς ἦτο δυνατὸν 'στὰ τωρινὰ μας χρόνια,
ἀντὶ νὰ πέφτουν χιόνια,
κι' εἰς ὅλο τὸ Ρωμαϊκὸ κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα
νὰ πέφτῃ καββαλῖνα,
ὅλ' οἱ Ρωμηοὶ νὰ 'κάνανε μὲ καββαλῖναις μπάλαις
μικρούλαις καὶ μεγάλαις,
καὶ νὰ καὶ σύ, καὶ νὰ κι' ἐγὼ, καὶ πατριῶται ποῦροι...
αὐτὸ καὶ μόνον ἔπρεπε 'στὴν παστρική μας μούρη.»

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένas νέτος δκέτος.**

Π.—Λοιπὸν ἐπῆγες 'στὴ Βουλῇ;

Φ.—

Ἐπῆγα... τί νὰ κάνω

ἀλλ' ὅμως ἀηδίασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Π.—Εἶδες τὸν Μεγαλόσταυρο;

Φ.—

Τὸν εἶδα... τί γυαλί

λαμποκοποῦσε, Περικλῆ, μὲς ἀπὸ τὴν βελλάδα,
κι' ὅπου πηγαίνει τοῦ λοιποῦ μαζὶ θὰ τὸν τραβᾷ,
καὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου του θ' ἀκούμε τὸν χαβᾷ.

Π.—Λοιπὸν;

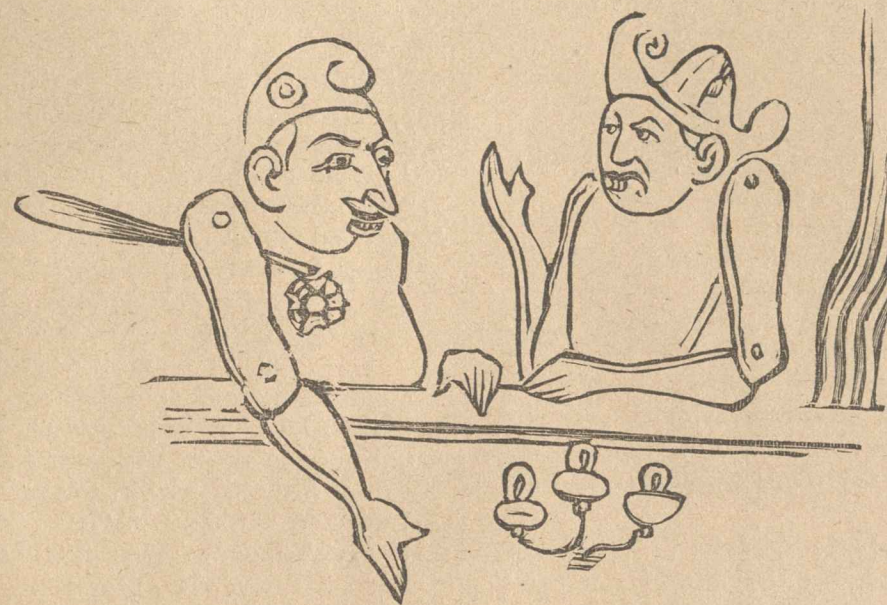
Φ.—

Μεγάλος ἀγίασμός ἐγένηκε 'εκεῖ πέρα
κι' ὁ Γερμανὸς ἐδιάβασε τὸν κάθε μας πατέρα,
ὁπότεν ἔξαφνα φωνὴ ἀντήχησε μεγάλη :
«νὰ σὰς εἰπῇ παππᾶς 'στ' αὐτὴ καὶ διάκος 'στὸ κεράλι
Καμπόσα ποδοφύστανα περὶ πολλῶν 'σχαλῖριζαν,
ἦσαν κι' Ἀγγλίδες μερικαῖς, ποῦ τὸν Σκουζέ 'κινάριζαν,
κανένα ξένο μούτσουνο 'στ' ἀπάνω θεωρεῖο
κι' ἀπέξω 'λίγοι νηστικοὶ τουρτούριζαν 'στὸ κρύο.

Καὶ 'μιλοῦσαν μοναχοὶ
κι' ἐπεφτε φιλὴ βροχή,
κι' ἡ περίφημη παντιέρα
'μάλλωνε μὲ τὸν ἀγέρα,
ποῦ τὸν εἶχε πιάσει λύσσα
καὶ βογγῶντας τὴν ἐφύσα.

Καὶ βλέπωντάς την ἔλεγες «γιὰ 'δέστην πῶς κατάντησε
καὶ μὲ τὴν ἀγιστοῦρα του ὁ Γερμανὸς τοὺς 'ράντισε,
ἀρχίζοντας κατὰ σειρὰν ἀπὸ τὸν Κορδονίδη
κι' ἄφησε δίχως ράντισμα μονάχα τὸν Λεβίδη.

Καὶ 'στὸ βῆμα νάτος νάτος
Θεοδωρῆς ὁ Κορδονάτος.
Τὸ Διάταγμα κυτῶ
καὶ καθένas τοῦ φωνάζει :
«πὲς το μὲ τὸ χωρατὸ,
μὲ τὸ πάσο καὶ τὸ νάξι».

Κι' ὁ λιγνὸς Βιλλαρδουίνος,
ποῦ σὰν ἄσπρος θάλλει κρίνος
μέσα 'στ' ἄλλο τὸ μπουκέτο,
τέτοια λέγει, Περικλέτο :

«Ίδοντες πῶς ἐθέρισε τοὺς Βουλευτὰς ἡ πείνα
καὶ τάρβηα τοῦ Συντάγματος, τὸ τάδε καὶ τὸ δεῖνα,
Ίδοντες πῶς χρειάζεταιαι 'στους φίλους νέα κούρα
γιὰ νὰ μὴ λέν τὰ πράγματα πῶς εἶναι κάπως σκούρα,
κατὰ θέλησιν μεγάλην
σεβασμίαν κι' ὑψηλήν,
ὅπως πάντοτε καὶ πάλιν
συγκαλοῦμεν τὴν Βουλὴν.

Καὶ θαυμάζοντες λαλοῦμεν
περὶ τύσης εὐνομίας,
ποῦ δεσπόζει κατ' αὐτάς,
καὶ θερμῶς παρακαλοῦμεν
νὰ πληρώσῃ ὁ Ταμίης
τοὺς κυρίους Βουλευτὰς».

Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα καὶ τοῦπαν ὅλοι μ. π. ρ. α. β. ο.,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν ἔπαυα νὰ κόβω καὶ νὰ ράβω,
κι' ἀμέσως μὲ λαρυγγισμοὺς ὀξεῖς καὶ διατόρους
εἶπα 'στους Βουλευφόρους :
«Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς καὶ πάντοτε καὶ τώρα
δὲν θάβλεπα τριγύρω μου κανένα Βουλευφόρο,

κι' ἐπιθυμῶ κι' ἡ μάντρα σας νὰ κλείσ' ἡ λιμαδόρα,
ὅπου γι' αὐτὴν κανένas μας δὲν ἔχει μπάρμπαν-ντόρο.

»Ἦθελα κάθε Βουλευτῆς νὰ πέσ' ἡ φλουεντζάτος
γιὰ μῆνες εἰς τὸ στρώμα,
μήπως γιὰ κάμποσο καιρὸ 'συχάσῃ καὶ τὸ κράτος
ἀπὸ τὸ κάθε στόμα,
κι' ἐμεῖς νὰ ζεσταίνωμεθα κοντὰ 'στὰ κρύα τζάκια μας
καὶ μήτε νὰ λασπώνωμε παπούτσια καὶ μπατζάκια μας.

»Ὡς τώρα μᾶς ἐκάνετε κουρκουτὶ τὸ τσερβέλο,
κι' ἂν σ' ὅλα τὰ πλάνα πράγματα ἐπιθυμῶ καὶ θέλω
νὰ γὰρ τ' αὐτιά τοῦ Μήδα
καὶ μάτια σὰν γαρίδα,
μόνον ὁπότεν τῆς Βουλῆς τοὺς γλάρους ἀντικρύζω
τοὺς κωφαλάλους καὶ τυφλοὺς ἀμέσως μακαρίζω.

»Δὲν εἶχα καμμιὰν ὄρεξι νὰ 'δῶ τὰ μούτσουνά σας,
μηδὲ τὰ πισινὰ σας,
ἂν δὲ τὸν Μεγαλόσταυρον δὲν εἶχε τώρα πάρει
ὁ Μπαρμπὰς ὁ πολὺς,
δὲν θάκυσε τὸ στόμα μου κανένas νὰ παραλῇ
'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς.

»Γι' αὐτὸν τὸν Μεγαλόσταυρον ἐγένηκα θυσία,
καὶ λάσπαις ἐλησμόνησα καὶ χιόνια κι' ὑγρασία,
κι' ἦλθα τραχάδην ὡς ἐδῶ
κι' ἀπὸ κοντὰ νὰ τὸν ἰδῶ,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο πᾶς ὅστις τῆς Ἑλλάδος
πολίτης ἐνεγράφη,

καὶ μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀρχῆς, μητρός μας ἀγελάδος,
 ἠϋζήθη κι' ἀνετράφη,
 τέτοιοι τρικούβεργο σταυροὶ νὰ μὴ τὸν καμαρώσῃ,
 ἀφοῦ τὸ κράτος πρόκειται γερὰ νὰ τὸν πληρώσῃ.

« Ἐσκίρτησε ὅτ' ἡ εἶδ' ἴδ' ἡ μία κι' ἄλλη πόλις,
 ἔχ' ἄρ' ἡ γὰρ τοὺς Πρίγκηπας καὶ πᾶς φιστικοπώλης,
 ποῦ τώρα θά'χουνε παρὰ γὰρ τὰ κουβαρνταλήκια
 κι' ἀλύπητα θὰ παίζουνε μονὰ ζυγὰ φιστίκια. »

« Καὶ λοιπὸν ὁ Θρόνος ζήτω
 ὅς βοήσωμεν κι' ἐμεῖς,
 καὶ τὴν ἐναρξίν κηρύττω
 τῆς δικαίας πληρωμῆς
 πρὸς τοὺς ἄνδρας Βουλευφόρους,
 τοὺς πολὺ γενναιοδώρας,
 ποῦ τῶν λόγων τὴν μανίαν
 ἂν καὶ τώρα δὲν ἀφήσουν,
 μὰ τοῦ Θρόνου τὴν πενίαν
 ὀπωσοῦν θ' ἀνακουφίσουν,
 καὶ σ' ἐμᾶς θὰ λένε χάσκα
 καὶ κακὴ ψυχρὴ μας φλάσκα. »

Τέτοια φώναζα κι' ἐφέτο
 εἰς τοὺς γλάρους, Περικλέτο,
 κι' ἔφερνα ὅτ' ἡ σάλα γύρα
 γὰρ νὰ δῶ τὸν Δεληγιάννη,
 καὶ τὴν ἀγιαστοῦρα πῆρα
 καὶ τὴν γέμισα μελάνι.

Κι' ἔρρανα κι' αὐτὸν κι' ἐκεῖνον
 τῆς Βουλῆς τὸν Ἀρλεκίνον,
 τὸν καθένα κουδουνάτον
 καὶ τῆς στρουγγαῖς τῆς λιμάrais,
 κι' ἔκανα τὰ μούτσουνα τῶν
 μιὰ χαρὰ καὶ δὴ τρομάrais.

Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ τῆς Βουλῆς τὴν ἐναρξίν ἐξέρασα
 ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φίλιππα τυχαίως πῶς ἐπέρασα,
 κι' εἶδα παντιέρα, Περικλῆ, κατὰ μαυρὴ στημένη
 κι' ἐρώτησα περίεργος νὰ μάθω τί συμβαίνει.
 Καὶ τέλος πάντων ἔμαθα μετὰ μεγάλων κόπων
 πῶς ἡ μάλλωσε ὁ Γερμανὸς μετὰ τῶν ἐπιτρόπων,
 ὁ δὲ Σεβασμιώτατος μεγάλως χολωθεὶς

τοὺς εἶπε παρευθὺς
 νὰ κλείσουνε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Φώτων τὴν ἡμέρα
 γιὰτὶ μὲ πείσμα ὀδῶξανε τὸν ἰδικὸ τοῦ ψάλτη,
 κι' ὁ νεωκόρος ἔστησε τὴν πένθιμη παντιέρα,
 καὶ μιὰ τοῦ ἴεγαν βγάλτηνε, καὶ μιὰ τοῦ ἴεγαν βάλτη.
 Καὶ τὴν σημαίαν ἔβλεπαν θεοσεβεῖς χαζοί,
 ὅταν τὴν εἶδα δὲ κι' ἐγὼ νὰ σείεται ὅτ' ἄρας
 κι' ἄκουσα ν' ἀναφέρεται κι' ὁ Γερμανὸς μαζί,
 νὰ κι' ἡ σημαία φώναζα τοῦ Γερμανοῦ τῆς Λαύρας.

Π. — Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπέρασα μὲ στόμα νηστικὸν
 ἀπὸ τὸ Κεντρικόν,
 καὶ διευθύνας πρὸς αὐτὸ τὰ βλέμματα περίλυπα
 εἶδα σημαίαν μελανὴν καθὼς ὅτ' ἡ Ἅγιο Φίλιππα,
 κι' εἶπα μονάχος ἐν στεναγμῷ:

« καὶ τὸ Ταμεῖον ἐν διωγμῷ. »

Καὶ πλησιάσας, Φασουλῆ, μὲ μάτια λιγωμένα
 αὐτὰ τὰ λόγια ὀδῶξανε ὅτ' ἡ πόρτα τοῦ γραμμένα
 αἰδῶ ὅτ' ἡ πάνδημον ναὸν τῶν γόων καὶ τῶν θρήνων
 λευκὴ σημαία στήνεται μονάχα δι' ἐκεῖνον,

ποῦ ἡμῖς ὅτ' ἡ Πάππα Θεοδωρῆ τὸ νὰ καὶ τὸ ἡ ψάλλει
 μὲ ταπεινὴν κατάνυξιν καὶ μὲ σκυφτὸ κεφάλι.

Ὅποιος δὲ ψάλλτης συστηθῇ παρὰ τοῦ Πάππα τούτου
 εἰς τὸν τρισάγιον ναόν, ποῦ κόσμος τὸν λιμπίζεται,
 αὐτὸς μετέχει μοναχὰ τοῦ νικελίνου πλούτου
 κι' ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους τοῦ ποτὲ δὲν ξεκουμπίζεται
 Κι' ἐκ τοῦ Ταμεῖου ἔφυγα μὲ δακρυσμένο μάτι,
 κι' ὅταν τυχαίως βρέθηκα κοντὰ πρὸς τὸ Παλάτι
 καμμιὰ σημαία, Φασουλῆ, δὲν εἶδα κι' ἐκεῖ πέρα,
 ἀλλ' οἱ σκοποὶ, ποῦ κατηφεῖς ἀπέξω σουλατσάρον,
 καμμιὰ μοῦ λέν δὲν θὰ στηθῇ ὅτ' ἡ Ἀνάτορα παντιέρα
 πρὶν μερικὸ κι' οἱ Πρίγκηπες ἐκ τοῦ ναοῦ νὰ πάρουν.
 Κι' ἤκουσα φῶς πῶς θὰ γενῇ λαμπρὸν ἐκ τῆς σταφίδος
 κι' ἀνέκραξα γονυπετῶς πρὸ τῆς κλεινῆς πατρίδος:
 Ἰδῶμεν φῶς σταφιδικόν, φῶς ἀπλετον καὶ σπάνιον,
 καὶ πνεῦμ' ἀπὸ τοὺς Πατρινούς μᾶς ἔρχετ' ἐπουράνιον,
 κι' ἀγάλλου σήμερον, Σιών,
 καὶ χώρα φωτοχυσίων,
 κι' ἂν ἡ σταφὶς σ' ἐσκότισε
 μὰ σήμερα σ' ἐφώτισε,

καὶ δὲν θὰ λέμε τοῦ λοιποῦ ὅτ' ἡ ἄλλοτε ὅτ' ἡ ἀστὴν
 ὅτ' ἡ τῶν φώτων εἴμεθα πυρίφλεκτος ἐστία.
 Χαῖρε κι' ἀντίχαιρε σταφὶς, φῶς ἀπὸ σὲ θὰ βγῇ,
 καὶ κάτω τὸ πετρέλαιον ἡκούετο κραυγῇ,
 καὶ ὅτ' ἡ Τρικούπη νόμισα πῶς εἴμαι τοὺς καιροὺς
 τοὺς τόσον φλογερούς,

ὅπου κι' ἐμεῖς Πετρέλαιον τὸν εἴχαμε βαπτίσει
 γιὰτὶ ζήτοῦσε καὶ καλὰ μ' αὐτὸ νὰ μᾶς φωτίσει.
 Μὰ μόλις τὸν Πετρέλαιο ἡμαρτίσαμε τὸν πλάνο
 τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ τελείωσε κι' ἐκεῖνο,
 κι' ὁ σοβαρὸς Πετρέλαιος ἀκούει ὅτ' ἡ Μιλάνο
 τοῦ Πετρωμένου τὴν Ἰσχύν, τὴν Φόρτσα νὰ τὴν
 Καὶ τώρα πᾶς μασκαρᾶς ὅτ' ἡ Κόζεκ τὸν χορὸ, [στὴν
 ὅπου θὰ γίνῃ νύλα,
 καὶ δέξου πίσω κι' ἐμπροστὰ μπαγλάρωμα γερὸ
 μὲ δὴ καινούρια ξύλα.

Προβελεγγίου συλλογὴ μὲ τόσον οἶστρον διαυγῆ.

Ὁ κράτιστος ἐν ποιηταῖς κι' ἐν Μούσαις ἐκτραφεὶς,
 ὁ φέρων ὅψιν ἡρεμον Προφῆτου τῆς Γραφῆς,
 εἰς τόμον πολυσέλιδον, κομψότατον κι' ἀδρόν
 ἐξέδωκε τῆς Μούσης τοῦ τὸν μέγαν θησαυρὸν,
 ὅπου ποιήσεως ἀδράς ὑπερχεῖλιζει κάλλος
 καὶ συνταράσσεται ψυχῆς καὶ διανοίας σάλος.
 Κι' ὁ Φασουλῆς, τῶν στίχων τοῦ τρογίζον τοῦ καλέμι,
 συγχαρητήρια θερμὰ μετ' ἄλλων ἀπονέμει
 πρὸς ποιητὴν ἐξέχοντα, ποῦ καὶ τὸν παρὰ τοῦ
 κι' ἀπὸ τὴν κάμαρά τοῦ
 πετὰ πρὸς κόσμον κυανοῦν χωρὶς νὰ κηλιδῶν
 τὴν Μοῦσαν τοῦ τὴν νηστεγνέ μ' Ἐλῆ καὶ μὲ Κορδόν.

Πατρις Βουκουρεστίου, ἐφημερίς ἑσπέρη,
 ποῦ λάμπει σὺν τὸν φάρον εἰς τῆς Βλαχίας τὰ μέρη,
 ποῦ μέσα ὅτ' ἡ σκοτάδι τοῦ χρόνου μαρσμοῦ
 σκορπᾷ ζεστὴ τὴν φλόγα τοῦ πατριωτισμοῦ.
 Μὲ τὸν καινούριο χρόνον τὸ σχῆμα τῆς αὐξάνει
 καὶ δυνατὰ κονδύλια συντάκτας προσλαμβάνει.
 Διευθυντὴς τῆς εἶναι ὁ ρέκτης Σπύρος Σίμος,
 ὑποστηρίζοντες τὸν ὀργήγορα κι' ἐκθόμως.

Ἡμερολόγιον τὸ Σίχ τοῦ Πάπ τοῦ σκανδαλιάρη
 ἀπὸ λαοῦς πνευματικὴ χειμῶνα καλοκαίρι,
 κι' ὅποιος δὲν δῶσῃ μιὰ δραχμὴν κι' ἀμέσως δὲν τὸν πάρῃ
 αὐτὸς σὺν βῶδι θὰ φανῇ πῶς ἀπὸ σίχ δὲν ξέρει.